

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201488
Dátum vydania rozhodnutia: 25.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018201488.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO: 31 303 862, Tulčík 310, Tulčík, právne zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: I. G., C. XXX/X, Q., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/087553-NMT zo dňa 12.10.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/148/2018-77 zo dňa 10.01.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie č. OU-BA-OSZP3-2015/4427-14/POS zo dňa 13.07.2015 (ďalej aj ako „prvoinštančné správne rozhodnutie“) bol podľa § 68 písm. w/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) vydaný prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia (ďalej aj „ďalší účastník“) súhlas na státie plávajúceho zariadenia „hausbót“ č. SK-4-14037 umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. XXX, vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. 904/106 v kat. úz. I. (ďalej len „súhlas na státie plávajúceho zariadenia“) a súčasne boli podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny stanovené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny tak, ako sú uvedené pod bodom 1 až 7 výrokovej časti jeho rozhodnutia. Súhlas na státie plávajúceho zariadenia vydal na dobu určitú, a to na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 31.07.2020. Prvoinštančné správne rozhodnutie vychádza zo skutočností, že vlastník existujúceho hausbótu dňa 25.03.2014 požiadal prvoinštančný orgán o vydanie súhlasu so státím

plávajúceho zariadenia podľa § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody, pričom prvoinštančný správny orgán na základe podkladov rozhodnutia, platného právneho stavu a dokumentácie ochrany prírody a krajiny konštatoval, že nezistil žiadne také skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by preukazovali, že v prípade státia plávajúceho zariadenia na polohe č. XXX Jarovského ramena rieky Dunaj nie sú naplnené podmienky na nevydanie súhlasu podľa zákona alebo všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, ktoré by mohli byť dôvodom na zamietnutie žiadosti.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že odvolanie tak, ako bolo podané, nie je dôvodné a preto rozhodnutím č. OU-BA-OOP3-2015/087553-NMT zo dňa 12.10.2015 (ďalej aj ako „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie žalobcu zamietol a prvoinštančné rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Žalovaný sa plne stotožnil so závermi prvoinštančného orgánu a s argumentáciou ako je táto obsiahnutá v rozhodnutí. Mal za to, že z celého odôvodnenia vydaného rozhodnutia je zrejmé, že žiadne záujmy ochrany prírody chránené zákonom o ochrane prírody alebo všeobecne záväznými predpismi vydanými na jeho vykonanie alebo nesplnenie podmienok, ktoré môžu byť dôvodom na zamietnutie žiadosti o vydanie súhlasu podľa § 82 ods. 11 zákona o ochrane prírody v konaní zistené neboli. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v odvolacom konaní neboli vznesené žiadne nové skutočnosti, návrhy či nové podnety, ktoré by neboli známe prvoinštančnému orgánu pred vydaním rozhodnutia vo veci.

II. Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd potom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím sp. zn. 10Sžk/41/2017 zo dňa 26.09.2018 zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/303/2015-40 zo dňa 04.05.2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, opätovne preskúmal zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy a napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“ alebo „Správny súdny poriadok“) správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd nepriznal žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

5. Poznamenal, že vlastník existujúceho hausbótu dňa 25.03.2014 požiadal o vydanie súhlasu so státím plávajúceho zariadenia SK-4-14037, umiestneného na polohe č. XXX na Jarovskom ramene rieky Dunaj. K žiadosti priložil lodné osvedčenie plávajúceho zariadenia, projektovú dokumentáciu vyvážovacích prvkov, geometrické zameranie vyvážovacích prvkov, schválený povodňový plán, súhlasné stanovisko vlastníka príľahlého pozemku Vodohospodárskej výstavby, š.p, správcu vodného toku Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. a odborné stanovisko Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné postenie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 12.01.2015.

6. Správny súd ustálil, že pri posudzovaní splnenia podmienok na vydanie súhlasu podľa § 68 písm. w) zák. č. 543/2002 Z. z. orgán verejnej správy vychádzal z vyššie uvedeného odborného stanoviska Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 12.01.2015, podkladom ktorého bolo stanovisko ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.07.2014, stanovisko ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014, vyjadrenia správcu vodného toku Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p., zo stanoviska Vodohospodárskej výstavby, š.p. Za účelom riadneho zistenia skutkového stavu nariadil aj ústne pojednávanie spojené s ohliadkou na deň 10.07.2015.

7. Uviedol, že žalobca namietal, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán verejnej správy sa nevysporiadali so skutočnosťou, že udelenie súhlasu nie je v záujme ochrany biotopov európskeho a národného významu, ani v záujme ochrany chránených druhov, keď vychádzal zo stanoviska ŠOP SR zo dňa 04.12.2014 a súčasne poukázal na ničenie biotopov vhodných na hniezdenie Rybárika riečneho a

Bučiačika močiarného. K uvedenej námietke správny súd uviedol, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí vydal súhlas podľa § 68 písm. w) ZOPK na státie plávajúceho zariadenia umiestneného na Jaroveckom ramene rieky Dunaj a súčasne podľa § 82 ods. 12 ZOPK určil podrobné podmienky vykonávania činnosti na zabezpečenie ochrany prírody a krajiny. Správny orgán pri svojom rozhodnutí rešpektoval skutočnosť, že plávajúce zariadenie umiestnené na Jaroveckom ramene sa nachádza v chránenom vtáčom území Dunajské luhy, kde platí prvý stupeň územnej ochrany, pri ktorom sa aplikujú zákonné ustanovenia o všeobecnej ochrane prírody a krajiny (§ 12 ZOPK) a obmedzenia vyplývajúce z vyhl. MŽP SR č. 440/2008 Z. z.

8. Mal za to, že správny orgán nepochybne pri svojom rozhodnutí aplikoval ustanovenia o všeobecnej ochrane prírody a krajiny, keď vychádzal z odborného stanoviska orgánu ochrany prírody č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP z 12.01.2015 (§ 28 ods. 4 ZOPK), ktoré vychádzalo zo stanoviska ŠOP SR č. ŠOP SR/4563/2014 zo 04.12.2014. V kontexte s ochranou prírody, správny orgán s udelením súhlasu zároveň určil podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny špecifikované vo výrokovvej časti rozhodnutia. Okresný úrad Bratislava v uvedenom odbornom stanovisku zo dňa 12.01.2015 uviedol, že umiestnenie 226 plávajúcich zariadení nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000 z nasledovných dôvodov: (i) likvidácia a poškodenie biotopov druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ Dunajské luhy na ploche cca 10 ha predstavuje 0,06 % jeho plochy, (ii) úbytok hniezdiacich, zimujúcich a migrujúcich druhov je malý, (iii) činnosť nepredstavuje zásah do jadrových území hniezdenia druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ. V odbornom stanovisku sa výslovne uvádzajú aj Rybárik riečny a Bučiačik močiarny. Aj vo vzťahu k nim ide o súhlasné stanovisko s umiestnením plávajúceho zariadenia, a preto súd žalobcovu námietku neuznal za dôvodnú.

9. Správny súd v ďalšom uviedol, že námietky žalobcu sú podľa jeho názoru vytrhnuté z kontextu stanoviska ŠOP SR č. ŠOP SR/4563/2014 zo 04.12.2014.

10. Keďže v odbornom stanovisku orgánu ochrany prírody z 12.01.2015 ani v stanovisku ŠOP SR zo 04.12.2014 nebol konštatovaný významný negatívny vplyv na predmet ochrany chráneného vtáčieho územia a žiadateľ predložil všetky listiny potrebné pre posúdenie a vydanie rozhodnutia, dotknuté právnické osoby sa k už umiestnenému, existujúcemu plávajúcemu zariadeniu vyjadrili súhlasne, správny orgán konal podľa krajského súdu v súlade s hmotnoprávnymi predpismi v spojení so správnym poriadkom. Na tomto mieste považoval za potrebné uviesť, že správny orgán môže zamietnuť žiadosť, len ak nie sú splnené podmienky na jej vydanie podľa ZOPK alebo všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 82 ods. 11 ZOPK).

11. K samotnej námietke, ktorú žalobca uviedol nielen v podanom odvolaní ale už v správnom konaní pred vydaním rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy je potrebné podľa názoru správneho súdu dodať, že námietku významných negatívnych účinkov na predmet ochrany nemožno len tvrdiť, zvlášť keď ide o odbornú námietku, ale je potrebné uviesť relevantné skutočnosti s podporou dôkazov. Len námietka, bez doloženia dôkazu v prípade, keď orgán verejnej správy vychádzal pri svojom rozhodnutí z vyjadrení dotknutých orgánov a z odborných stanovísk, nie je preto spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí.

12. Podľa názoru súdu, ochrana prírody ako taká bola orgánom verejnej správy realizovaná tým, že prvostupňové rozhodnutie upravuje podrobné podmienky vykonávania činnosti (§ 82 ods. 12 ZOPK) na dobu určitú do 31.07.2020. V tejto súvislosti správny súd dal do pozornosti i odborné stanovisko ŠOP SR č. ŠOP SR/4563/2014 zo 04.12.2014, v závere ktorého je konštatované, že likvidácia plávajúcich zariadení by mohla spôsobiť výraznejšie negatívne dopady na predmet ochrany ako ich zotrvanie. V konečnom dôsledku ochrana prírody je determinovaná právomocou samotného orgánu verejnej správy, ktorý môže udelený súhlas zmeniť alebo zrušiť.

13. Podľa názoru správneho súdu orgány verejnej správy oboch stupňov riadne zistili skutkový stav, pri rozhodovaní vychádzali z odborných stanovísk príslušných orgánov a zo záverov ústneho pojednávania

konaného dňa 10. júna 2015. Všetky odborné stanoviská boli kladné a pre orgány verejnej správy aj záväzné. Z uvedeného vyplýva, že orgány verejnej správy nepochybili, ak vzhľadom na kladné stanoviská príslušných orgánov vydali predmetný súhlas na státie plávajúceho zariadenia. Žalobca uvedený záver relevantným spôsobom nepochybnil.

14. Žalobca v závere žaloby uviedol, že z podmienok prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že so stáťím plávajúceho zariadenia umiestneného v Jaroveckom ramene rieky Dunaj, je spojený vjazd a státie motorovým vozidlom na území s druhým stupňom ochrany, pričom na takúto činnosť je potrebné v inom konaní povoliť výnimku zo zakázaných činností. Žalobca ani túto námietku nekonkretizoval, neuviedol, z ktorej konkrétnej podmienky prvostupňového rozhodnutia vyplýva táto ním tvrdená skutočnosť. Vjazd a státie s motorovým vozidlom v súvislosti so stáťím plávajúceho zariadenia je upravený vo výroku prvostupňového rozhodnutia, bod 4 podrobných podmienok vykonávania činností zabezpečujúcich ochranu prírody a krajiny v súlade s ust. § 82 ods. 12 citovaného zákona - nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty. Správny súd preto vyhodnotil námietku žalobcu ako irelevantnú.

15. Vychádzajúc z uvedeného ochrana prírody podľa názoru súdu bola v danom prípade naplnená tým, že prvostupňové rozhodnutie obsahuje podrobne vymenované podmienky vykonávania činnosti uvedené pod bodom 1. až 7. výrokovej časti rozhodnutia zo dňa 13.07.2015 a tiež tým, že platnosť tejto výnimky je časovo obmedzená len do 31.07.2020.

16. Vzhľadom na uvedené dospel správny súd k záveru, že preskúvané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu uvádzané v žalobe neodôvodňujú ich zrušenie. Súd vyslovil názor, že tak prvostupňový orgán, ako aj žalovaný dospeli k vecne správne právnemu záveru, ktorému predchádzalo riadne a spoľahlivo vykonané dokazovanie postačujúce pre rozhodnutie v merite veci. Preto súd žalobu, ktorá sa vo väčšej časti odvoláva len na predchádzajúce podané stanovisko žalobcu v administratívnom konaní zo dňa 07.07.2015, ako nedôvodnú podľa § 190 S.s.p. zamietol.

17. O nároku na náhradu trov konania pred krajským súdom, ako aj o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol správny súd podľa § 168 a § 175 ods. 1 S.s.p. a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

III. Konanie na kasačnom súde

18. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci - § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. a navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

19. Nesprávne právne posúdenie videl sťažovateľ v tom, že krajský súd dospel k záveru, že pre povolenie činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 postačuje predpoklad, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach a takýto predpoklad je postačujúci pre povolenie navrhovanej činnosti. S týmto právnym posúdením sťažovateľ vyjadril nesúhlas a uviedol, že pre posúdenie, či možno v územiach NATURA 2000 povoliť určitú činnosť nepostačuje predpoklad, že neexistencie významných negatívnych účinkov, ale pre povolenie takejto činnosti je nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

20. Sťažovateľ v žalobe tiež poukázal na to, že v tom istom stanovisku ŠOP SR zo dňa 04.12.2014, ktoré bolo podkladom na vydanie odborného stanoviska orgánu ochrany prírody, sa uvádza, že v danom území bol zaznamenaný celý rad negatívnych činností a zničenie chránených biotopov spolu na rozlohe približne 3,5 ha, a že podľa tohto stanoviska má prevádzka plávajúcich zariadení preukázateľne negatívny vplyv na predmet ochrany. V žalobe poukázal sťažovateľ aj na to, že v odbornom stanovisku prvostupňového orgánu verejnej správy sp. zn. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12.01.2015 je vyjadrený názor, že navrhovaná činnosť pravdepodobne nebude mať vplyv na predmet ochrany

uvedeného územia NATURA 2000.

21. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že názor krajského súdu, že na týchto podkladoch možno postaviť záver o vylúčení významných negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti a povoliť navrhovanú činnosť nie je správnym právnym posúdením veci a je v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a rozhodnutiami súdnej autority - Súdneho dvora Európskej únie, ktoré následne v kasačnej sťažnosti uviedol.

22. Záverom konštatoval, že právne posúdenie veci krajským súdom sa prieči právnemu posúdeniu tej istej veci Súdnym dvorom EU. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ považoval svoju kasačnú sťažnosť za opodstatnenú.

23. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 28.03.2019, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie naďalej považuje za vecne správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi a trvá na svojom vyjadrení č. j.: OU-BA-OOP3-2016/013717-NMT zo dňa 19.01.2016.

24. Žalovaný vyslovil názor, že krajský súd správne rozhodol vo veci žaloby žalobcu tým, že dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a odvolacieho orgánu boli vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu uvádzané v žalobe neodôvodňujú ich zrušenie.

25. Opakovane skonštatoval, že plávajúce zariadenie je umiestnené na pozemku parc. č. 904/104, druh pozemku „vodné plochy“, v k. ú. I., mimo zastavaného územia obce a v území s prvým stupňom ochrany podľa § 12 zákona o ochrane prírody, kde sa uplatňujú ustanovenia o všeobecnej ochrane prírody a krajiny podľa druhej časti zákona. Vývazovacie prvky sú umiestnené na parcele č. 904/106, druh pozemku „ostatná plocha“, v k. ú. I., mimo zastavaného územia obce, ktorá je súčasťou súvislej európskej sústavy chránených území v Chránenom vtáčom území Dunajské luhy SKCHVU007. Státie plávajúceho zariadenia, ani žiadna činnosť spojená s prevádzkou tohto zariadenia na polohe č. XXX nie je v danom území zákonom alebo vyhláškou č. 440/2008 Z. z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Dunajské luhy, zakázaná. Podľa Regionálneho územného systému ekologickej stability mesta Bratislavy (SIZP, 1994) sa územie na Jaroveckom ramene rieky Dunaj nachádza v nadregionálnom biocentre Bratislavské luhy, ktorého funkčnosť však nie je státím predmetného plávajúceho zariadenia negatívne ovplyvnená.

26. V ďalšom uviedol, že pojem ochrany prírody je v danom prípade naplnený tým, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny. Ďalej zdôraznil, že umiestnenie plávajúceho zariadenia nemá negatívny vplyv na poškodzovanie prírody a nezasahuje nepriaznivo do vtáčieho územia. Negatívny vplyv môže mať nevhodné správanie a činnosť spôsobená ľudským faktorom, čo je však eliminované práve stanovenými podmienkami a opatreniami, ktoré je prevádzkovateľ plávajúceho zariadenia povinný dodržiavať. V prípade, že kontrolnou činnosťou bude zistené porušenie, resp. zhoršenie stanovených podmienok, môžu orgány štátnej správy pristúpiť k sprísneniu podmienok prevádzky plávajúceho zariadenia ako aj prístupu k nemu.

27. Žalovaný na základe svojich poznání a verejne dostupných informácií ďalej konštatoval, že predmetnou lokalitou sa bude realizovať výstavba diaľnice D4, na ktorú je vydané územné rozhodnutie č. j.: OU-BA-OVBP2-2014/58427/KAZ zo 29.10.2014 a ktoré bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím č. j.: 27910/2014/B625-SV/77117/Hia zo 17.12.2014 a nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2015 na stavbu: „Diaľnica D4 Bratislava, Jarovce - Ivanka sever“. Nevyhnutnou súčasťou stavby „Diaľnica D4 Bratislava, Jarovce - Ivanka sever“ sú kompenzačné opatrenia, ktorými sa primerane nahradí negatívny vplyv stavby na územia Natura 2000. Kompenzačné opatrenia sú zamerané na to, aby nahradili, resp. kompenzovali vyrúbaný lesný porast ako potenciálny hniezdny biotop, zničené trávne porasty ako potravný biotop. Jedná sa o nové lesné plochy (20 ha) v katastri Rusovce (1 nová plocha) a Čunovo (2 plochy) a o 2 nové trávne plochy (30 ha) v katastri Podunajské Biskupice a Kalinkovo. Ochrana prírodných biotopov vyplýva z návrhu Projektu kompenzačných opatrení ako výsledku

osobitného konania podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

28. Dodal, že podľa stanoviska Štátnej ochrany prírody SR č. j.: ŠOP SR/4563/2014 zo 04.12.2014 je predmetné územie zaradené do návrhu doplnenia chránených území Natura 2000 ako rozšírenia územia európskeho významu Bratislavské luhy SKVEV0064 (zatiaľ nie je jeho súčasťou) a k dnešnému dňu nie je zrejmé či návrh bude schválený a územie zaradené do Natura 2000.

29. Žalobca neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové právne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by preukazovali porušenie platných právnych predpisov zo strany prvostupňového správneho orgánu ani odvolacieho orgánu, ako žalovaného. Z uvedených dôvodov trval žalovaný na tom, že obe rozhodnutia boli vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, sú zákonné a majú predpísané náležitosti. Preto navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

IV. Právny názor NS SR

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. augusta 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

31. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým správny súd zamietol správnu žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/087553-NMT zo dňa 12.10.2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-BA-OSZPA-2015/4427-14/POS zo dňa 13.07.2015, ktorým bol ďalšiemu účastníkovi konania udelený súhlas v zmysle § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody na státie plávajúceho zariadenia za súčasného určenia podmienok vykonávania činnosti, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o ochrane prírody, chránené vtáčie územia, chránené územia európskeho významu a zóny chránených území podľa § 27 ods. 9 sú súčasťou európskej sústavy chránených území, ktorej cieľom je zabezpečiť priaznivý stav ochrany biotopov európskeho významu a priaznivý stav ochrany druhov európskeho významu v ich prirodzenom areáli.

Podľa § 28 ods. 2 zákona o ochrane prírody, akýkoľvek plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so starostlivosťou o územie patriace do európskej sústavy chránených území, navrhované chránené vtáčie územie alebo územie európskeho významu (ďalej len „územie sústavy chránených území“) alebo nie je pre starostlivosť oň potrebný, ale ktorý pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv, podlieha hodnoteniu jeho vplyvov na takéto územie z hľadiska cieľov jeho ochrany.

Podľa § 28 ods. 3 zákona o ochrane prírody, každý, kto zamýšľa uskutočniť plán alebo projekt podľa odseku 2 (ďalej len „navrhovateľ“), je povinný predložiť návrh plánu alebo projektu na posúdenie orgánu ochrany prírody. Táto povinnosť sa nevzťahuje na plány alebo projekty, ktoré sú predmetom posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu.

Podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody, okresný úrad v sídle kraja vydá k návrhu plánu alebo projektu podľa odseku 3 odborné stanovisko k možnosti jeho významného vplyvu na územie sústavy chránených území. Ak sa plán alebo projekt má uskutočniť na území viacerých krajov, odborné stanovisko vydá ten okresný úrad v sídle kraja, na území ktorého sa má uskutočniť najväčšia časť plánu alebo projektu. Odborné stanovisko môže vydať aj ministerstvo alebo okresný úrad v sídle kraja z vlastného podnetu, ak podnet na jeho vydanie bol zistený počas konania o vydanie výnimky, súhlasu alebo vyjadrenia podľa tohto zákona. Ak podľa odborného stanoviska plán alebo projekt môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom významný vplyv na toto územie, je predmetom posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu.

Podľa § 28 ods. 5 zákona o ochrane prírody, plán alebo projekt možno schváliť alebo povoliť, len ak sa na základe výsledku posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu preukáže, že nebude mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy chránených území z hľadiska cieľov jeho ochrany (ďalej len „nepriaznivý vplyv na integritu územia“).

Podľa § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody, okresný úrad vydáva súhlas prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia na státie plávajúceho zariadenia na vodnom toku alebo inej vodnej ploche.

Podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody, v rozhodnutí vydanom podľa tohto zákona, ktorým sa dáva súhlas na výkon činnosti alebo ktorým sa povoľuje výnimka zo zákazu činnosti podľa tohto zákona, môže konajúci orgán určiť podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedziť ich časovú platnosť.

32. V prvom rade dáva kasačný súd do pozornosti, že v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal správny súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať iba na ne poukazuje a v stručnosti dodáva nasledovné.

33. Dňa 25.03.2014 bola orgánu verejnej správy prvej inštancie doručená žiadosť ďalšieho účastníka o súhlas a vyjadrenie k umiestneniu plávajúceho zariadenia a k dodatočnému stavebnému povoleniu vyvážovacích prvkov plávajúceho zariadenia v Jarovskom ramene na polohe č. XXX s evidenčným označením plavidla SK-4-14037. K žiadosti priložil potrebnú dokumentáciu - správny poplatok, projektovú dokumentáciu vyvážovacích prvkov v systéme JTSK, geometrické zameranie vyvážovacích prvkov v systéme JTSK, lodné osvedčenie plávajúceho zariadenia, súhlasné stanovisko Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. č. 4324-210/2014-Ge zo dňa 17.03.2014, súhlasné stanovisko Vodohospodárskej výstavby, š.p. č. 339/1200/2013 zo dňa 02.10.2013, schválený povodňový plán a odborné stanovisko Okresného úradu Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12.01.2015.

34. Výsledkom správneho konania bolo rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-BA-OSZP3-2015/4427-14/POS zo dňa 13.07.2015, ktorým bol ďalšiemu účastníkovi vydaný súhlas podľa § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody na státie plávajúceho zariadenia „hausbót“ č. SK-4-14037 umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. XXX, vyviazaného na pozemku C-KN s parcelným č. 904/106 v k. ú. I. a v súlade s § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody boli určené podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny:

1. zabezpečiť pravidelný odvoz komunálneho odpadu z prevádzky plávajúceho zariadenia,
2. zabezpečiť zhromažďovanie a pravidelný odvoz splaškových vôd z prevádzky plávajúceho zariadenia v súlade s osobitnými predpismi, aby nebola negatívne ovplyvnená kvalita povrchových a podzemných vôd a s tým súvisiace priaznivé podmienky pre zachovanie spoločenstiev vodného ekosystému,
3. neexpandovať na okolité pozemky,
4. nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty,
5. mimo plochy plávajúceho zariadenia nebudovať a neumiestňovať žiadne trvalé ani dočasné stavby a

objekty (prístrešky, altánky, garáže, sedenia, sklady, WC, ploty, zábradlia, ohrady, krby, chodníky, ohniská, športoviská, parkoviská, a i.),

6. nezasahovať do okolitej vegetácie (nerúbať a neorezávať dreviny, nekosiť trávnaté porasty, neodstraňovať trstinové porasty, ...),

7. mimo plochy plávajúceho zariadenia nevysádzať nepôvodné druhy rastlín a drevín, či už na brehu alebo na vode;

s tým, že súhlas na státie plávajúceho zariadenia bol vydaný na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 31.07.2020.

35. Žalovaný rozhodnutím č. OU-BA-OOP3-2015/087553-NMT zo dňa 12.10.2015 zamietol odvolanie žalobcu a prvoinštančné správne rozhodnutie č. OU-BA-OSZP3-2015/4427-14/POS zo dňa 13.07.2015 potvrdil.

36. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že predmetom konania je procesný postup krajského súdu, ktorý po tom ako zistil, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inšancií vo veci súhlasu so státim plávajúceho zariadenia sú v súlade so zákonom, podanú správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

37. Súčasne kasačný súd dospel k zisteniu, že o predmete konania v obdobnej veci už rozhodol kasačný súd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžk/4/2019 zo dňa 20.05.2020 v právnej veci sťažovateľa proti žalovanému, v ktorom bola kasačná sťažnosť proti rozsudku krajského súdu, ktorým zamietol žalobu vo veci súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného, zamietnutá ako nedôvodná s nasledovným odôvodnením:

„39. Zákon č. 543/2002 Z. z. upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom dlhodobu zabezpečiť zachovanie prírodnej rovnováhy a ochranu rozmanitosti podmienok a foriem života, prírodných hodnôt a krás a utvárať podmienky na trvalo udržateľné využívanie prírodných zdrojov a na poskytovanie ekosystémových služieb, berúc do úvahy hospodárske, sociálne a kultúrne potreby, ako aj regionálne a miestne pomery (§ 1).

40. Samotný návrh zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny bol Ministerstvom životného prostredia SR vypracovaný tak, aby bol v úplnom súlade s predpismi Európskej únie, najmä so Smernicou Rady č. 92/43/EHS o ochrane prírodných stanovišť voľne žijúcich živočíchov a rastlín v znení č. 97/62/EHS (ďalej len „smernica o biotopoch“), ktorá sa stala základným prostriedkom na ochranu druhov fauny a flóry a ich stanovišť; táto smernica stanovila širokú základňu na zachovanie biologickej rozmanitosti pomocou zachovania prírodných stanovišť a divožijúcej fauny a flóry. Prebraná bola zo smernice o biotopoch povinnosť posudzovania všetkých činností, ktoré priamo nesúvisia s ochranou území patriacich do európskej sústavy chránených území alebo nie sú pre starostlivosť o ne nevyhnutné, ale pravdepodobne by mohli mať na dané územie vplyv. Povolenie na požadovanú činnosť vydáva príslušný orgán štátnej správy len na základe výsledkov posudzovania, a to len v tom prípade, ak požadovaná činnosť nebude mať negatívny vplyv na stav chráneného územia a ničím neovplyvní jeho vývoj.

41. Prijatím čiastkovej úpravy zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý bol novelizovaný zákonom č. 117/2010 Z. z. bola potreba predísť podaniu žaloby na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev proti Slovenskej republike, podanie ktorej hrozilo v prípade, ak by nebola bezprostredne prijatá právna úprava reflektujúca výhrady Komisie Európskych spoločenstiev (ďalej len „Komisia“) uplatnené v konaniach č. 2006/2141 a č. 2006/2153 o porušení Zmluvy o založení Európskych spoločenstiev podľa článku 226 vedených proti Slovenskej republike. Výhrady Komisie sa vzťahovali k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii smernice Rady 92/43/EHS z 23. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín v platnom znení (ďalej len „smernica o biotopoch“) a smernice Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (ďalej len „smernica o vtákoch“). Boli upravené tie ustanovenia zákona, ktoré sú priamo dotknuté alebo ktoré vecne súvisia s výhradami Komisie k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii smernice o vtákoch a smernice o biotopoch, a to v rozsahu, v akom Komisia neakceptovala vysvetlenie Slovenskej republiky, prípadne kde ide o transpozíčný deficit. Nakoľko výhrada Komisie k čl. 6 smernice o biotopoch vecne súvisela s ustanoveniami zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo potrebné vykonať právnu úpravu aj v tomto zákone. Právna úprava reagovala na výhrady Komisie vzťahujúce sa k nesprávnej a/alebo neúplnej transpozícii článkov 4, 5, 6, 9, 10 a 11 smernice o vtákoch a článkov 1, 4, 5, 6, 12, 13, 16 smernice o biotopoch. Jednou z ďalších noviel zákona o ochrane prírody a krajiny zákonom č. 506/2013 Z. z. sa o. i. určil postup pre stanovenie vyššieho verejného záujmu v súlade s článkom 6 smernice o biotopoch.

.....
46. Vychádzajúc z citovaných ustanovení je zjavné, že aj napriek skutočnosti, že členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru diskrečnej právomoci a sú viazané iba cieľom preberanej smernice v danom prípade priama aplikácia ustanovení smernice (najmä čl. 6 ods. 3, ktorého priameho účinku sa žalobca dovoľáva) nie je potrebná vzhľadom na vnútroštátnu úpravu v právnom predpise, do ktorého bola smernica prebratá (§ 28 zákona o ochrane prírody a krajiny). Z ustanovenia § 28 zákona o ochrane prírody vyplýva, že pre uplatnenie povinnosti vykonať hodnotenie vplyvov plánov alebo projektov na územie sústavy chránených území z hľadiska cieľov jeho ochrany, teda primerané hodnotenie významnosti vplyvov plánov alebo projektov na takéto územie, je skutočnosť, že daný plán alebo projekt pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv. To, či dotknutý plán alebo projekt pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv alebo takýto vplyv mať nebude, sa preukazuje odborným stanoviskom podľa odseku 4. Pokiaľ sa v odbornom stanovisku vydanom podľa odseku 4 preukáže, že dotknutý plán alebo projekt, pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na územie sústavy chránených území významný vplyv, je povinne predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie sa zaoberať v konaní vedenom podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého súčasťou je primerané hodnotenie významnosti vplyvov plánov alebo projektov na takéto územie, v rámci ktorého sa skúma vplyv na integritu tohto územia.

47. V danom prípade bolo vykonané tzv. primerané posúdenie (čl. 6 ods. 3), ako jedným z troch nástrojov vyžadovaných smernicou o biotopoch na ochranu sústavy Natura 2000. V zisťovacom konaní (tzv. screeningu) je cieľom zistiť, či je predpoklad, že plán alebo projekt bude mať samostatne, alebo v kombinácii s inými plánmi alebo projektmi významný vplyv na územia sústavy Natura 2000. V rámci zisťovacieho konania bolo zistené, že predmetná činnosť - umiestnenie 226 hausboatov v Jaroveckom ramene - nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000 z dôvodu, že likvidácia a poškodenie biotopov druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ Dunajské luhy na ploche 10 ha predstavuje 0,06% jeho plochy, úbytok hniezdiacich, zimujúcich a migrujúcich druhov je malý, a činnosť nepredstavuje zásah do jadrových území hniezdenia druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ. Pokiaľ teda bolo zistené, že plán alebo projekt pravdepodobne nebude mať významný vplyv na danú lokalitu, či už samostatne alebo v spojení s inými plánmi alebo projektmi, môže byť schválený bez ďalšieho posudzovania. Preto neexistencia významných negatívnych účinkov na predmet ochrany postačuje na to, aby správny orgán vydal súhlas podľa ust. § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody a krajiny a teda záver krajského súdu bol správny.

48. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v predmetnej veci povoliť činnosť na území NATURA 2000 možno len vtedy, ak možno nadobudnúť istotu, a to na základe najvýznamnejších vedeckých poznatkov, že činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany územia NATURA 2000 a to z toho dôvodu, že na základe výsledku zisťovacieho konania (tzv. screeningu) podľa ust. § 28 zákona o ochrane prírody bolo zistené, na podkladoch rozhodnutia v správnom konaní o udelení súhlasu, že plán alebo projekt pravdepodobne nebude mať významný vplyv na danú lokalitu, preto nebolo potrebné vypracovať primerané posúdenie (Ak je plán alebo projekt predmetom posudzovania podľa zákona EIA/SEA, primerané posúdenie sa vypracuje na základe stanoviska orgánu ochrany prírody.) Pokiaľ by sa však zistilo, že existuje akákoľvek pochybnosť, čo v danej veci nebolo preukázané, bolo by potrebné vykonať primerané posúdenie (odhad), aby bolo možné tieto vplyvy preštudovať. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EU vo veci Waddenzee C-127/02, v ktorom dospel k záveru, že „pre spustenie mechanizmu ochrany prírody podľa článku 6 ods. 3 smernice o biotopoch sa nepredpokladá, ako to inak vyplýva aj z publikácie Komisie s názvom „Starostlivosť o lokalitu Natura 2000 - Ustanovenia článku 6 smernice 92/43/EHS o biotopoch,, istota, že plány alebo projekty predmetnú lokalitu významne ovplyvnia, ale postačuje len pravdepodobnosť, že plán alebo projekt má takýto vplyv. Pri pochybnostiach o existencii významného vplyvu je potrebné pristúpiť k takému

odhadu, ktorý umožňuje účinne vylúčiť, aby boli povolené plány alebo projekty, ktoré nepriaznivo ovplyvnia integritu príslušnej lokality, a rovnako prispieva k tomu, aby v súlade s tretím odôvodnením a s článkom 2 ods. 1 smernice o biotopoch bol dosiahnutý hlavný cieľ tejto smernice, a síce zachovať biologickú rozmanitosť ochranou prirodzených biotopov, voľne žijúcich zvierat a rastlín.“ Toto primerané posúdenie by malo v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora (komisia /Taliano, C-304/05) ..“obsahovať úplné, presné a definitívne závery, ktoré by mohli odstrániť akúkoľvek dôvodnú vedeckú pochybnosť, pokiaľ ide o následky prác plánovaných na dotknutom území“. Ak je záverom primeraného posúdenia konštatovanie, že plán alebo projekt môže mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy Natura 2000 (čo znamená významný negatívny vplyv minimálne na jeden predmet ochrany takého územia), je možné plán alebo projekt realizovať len z dôvodov vyššieho verejného záujmu, t. j. aplikovať postup v zmysle čl. 6.4 smernice o biotopoch. Pokiaľ z primeraného posúdenia (podľa článku 6.3 smernice o biotopoch) vyplynie, že samostatne alebo v kombinácii s inými plánmi alebo projektmi nebude mať nepriaznivý vplyv na integritu územia sústavy Natura 2000, plán alebo projekt možno schváliť. (V našich podmienkach sa zisťuje podľa ust. § 28 ods. 4 podľa posudzovaní vplyvov podľa EIA). Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd kasačnú námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení krajským súdom za nedôvodnú.“

38. Sťažovateľ v predmetnom prípade namietal nesprávne právne posúdenie, ktoré podľa jeho názoru spočívalo v tom, že správny súd sa pri rozhodovaní o povolení činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 uspokojil s predpokladom, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach, pričom na povolenie takejto činnosti je podľa sťažovateľa nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

39. K uvedenej námietke sťažovateľa vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd uvádza, že obdobnú námietku uplatnil tak v správnom konaní ako aj v konaní pred správnym súdom, ani raz však, okrem konštatovania absencie istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany, na podporu svojich tvrdení neuviedol ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy. Strohá námietka sťažovateľa bez dôkazného podloženia tak nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy s tým, že vykonanie dôkazov vykonal oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom a pripojenom administratívnom spise žalovaného, pričom uvedený postup je v súlade s ustanoveniami Správneho súdneho poriadku.

40. Kasačný súd dáva do pozornosti, že predmetom úpravy zákona o ochrane prírody je ustanovenie pôsobnosti orgánov štátnej správy a obcí, povinností právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny. Cieľom tejto právnej úpravy je dlhodobé zabezpečenie zachovania prírodnej rovnováhy a ochrany rozmanitosti podmienok a foriem života, prírodných hodnôt a krás a utváranie podmienok na trvalo udržateľné využívanie prírodných zdrojov a na poskytovanie ekosystémových služieb. Nástrojom, ktorý má orgán ochrany prírody na dosiahnutie tohto účelu, je aj udeľovanie súhlasov alebo výnimiek zo zakázaných činností. Zákon o ochrane prírody taxatívne vymenúva činnosti, na vykonanie ktorých sa na území, na ktorom platí prvý až piaty stupeň ochrany, vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody a činnosti, ktoré sú na území, na ktorom platí druhý až piaty stupeň ochrany, zakázané. Okresný úrad v sídle kraja je v zmysle § 67 písm. h/ zákona o ochrane prírody oprávnený rozhodovať o výnimke zo zakázaných činností v územiach s druhým až piatym stupňom ochrany, medzi ktoré patrí aj výnimka ustanovená v § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody.

41. Hoci platí, že zákon o ochrane prírody je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zákonodarca v ňom však umožňuje, aby na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, bol orgánom ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia. V predmetnom prípade kasačný súd zdôrazňuje, že ochrana prírody bola realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštalácie obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 o ochrane prírody ako aj tým, že platnosť udelenej výnimky je časovo obmedzená. Navyše, ako je už uvedené vyššie, sťažovateľ nekonkretizoval významný negatívny dopad súhlasu na ochranu predmetného územia. Rovnako zo stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky č. ŠOP

SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014 vyplynulo, že „v súčasnosti ešte možno považovať funkciu CHVÚ Dunajské luhy za zachovanú a rozsah umiestnených hausbótov nie je významným zásahom do územia Natura 2000, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. Likvidácia týchto hausbótov by mohla spôsobiť výraznejšie negatívne dopady ako ich zotrvanie“. Kasačný súd konštatuje, že uvedený záver má charakter odbornej správnej úvahy určeného orgánu štátu a v konaní nebol predložený žiadny znalecký posudok alebo odborné stanovisko, ktoré by kvalitatívne spochybnilo stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky.

42. Kasačný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že prvoinštančný orgán verejnej správy je oprávnený kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a ak by zistil, že ďalší účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia, porušil stanovené podmienky, je oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť, resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

43. Námietku sťažovateľa, že právne posúdenie veci krajským súdom sa prieči právnomu posúdeniu tej istej veci Súdnym dvorom Európskej únie, vyhodnotil kasačný súd za nedôvodnú, pretože úprava stanovená v čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch je jednoznačná a orgány verejnej správy v preskúvaných rozhodnutiach rozhodli v súlade so zákonom o ochrane prírody ako i čl. 6 Smernice o biotopoch.

44. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými Správnym súdnym poriadkom, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj náležite odôvodnil.

45. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvej inštancie a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii príslušnej zákonnej úpravy dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietskami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

46. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, s poukazom na právne závery uvedené vyššie, kasačný súd v danej veci považoval námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ S.s.p. za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Kasačný súd z uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti nevyhovel a túto podľa § 461 S.s.p. zamietol.

47. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p.). Ďalšiemu účastníkovi kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní nebola súdom uložená povinnosť, s plnením ktorej by mu trovy kasačného konania vznikli a kasačný súd nevzhliadol ani dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie práva ďalšiemu účastníkovi na náhradu ďalších trov konania (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 169 S.s.p.).

48. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.